

On İki İmam ve Hazret-i Mehdi

Salih Sütçüođlu: “On İki İmam kimlerdir? Son İmam Mehdi-yi Azam hakkında bilgi verir misiniz? Bir hadiste Peygamber Efendimiz (asm): ‘Biz yedi kişi ceddin efendisiyiz: Ben, Ali, Hamza, Cafer, Hasan, Hüseyin ve Mehdi.’ Bu hadiste Hazret-i Mehdi’nin âhir zamanda geldiği hâlde Asr-ı Saadet’teki zatlara birlikte sayılmasının hikmeti nedir?”

ON İKİ İMAM MESELESİ

Peygamber Efendimiz (asm) buyurmuştur ki: “Kıyamet kopuncaya kadar bu din ayakta kalacaktır. Üzerinize hepsi Kureyş’ten on iki halife (veya velî) gelecektir.”¹ Bu hadiste geçen “on iki” adedi ile “halife” kavramı, tefsiri ve tevili son asırlarda anlaşılmış bulunan müteşabih kavramlardandır. “Halife” kavramı başlangıçta siyasî bir makam olarak tevil edilmiş; “on iki” adedi de muhtelif tevellere ve hattâ mezheplere konu olmuştur.

Mesela Şia Ehl-i Beyt’ten On İki İmama kadar işi götürmüş; on ikinci imamda işi bitirmiştir. İmamiye’ye göre on ikinci imam olan Muhammed Hasan el-Askerî hicrî 266 yılında bir mescidin dehlizinden içeri girmiş ve kaybolmuştur. Bu gaybî imam Hazret-i İsa ve Hazret-i Hızır gibi hayatta kalacak ve zamanı gelince Mehdî olarak zuhur edecektir.

İmamiye bu görüşünü inanç esasları içine de almış, buna iman etmeyi imanın şartlarından saymıştır.

Ehl-i Sünnet’te On İki İmam ve Mehdiyet meselesi bir iman ve itikat meselesi değildir. Bunu inkâr etmekle kişi dinden çıkmaz. Bununla beraber Ehl-i Sünnet meseleyi hadislerde bildirilen bir vakıa olarak ele alır, tespit ve tefsir eder.

Kimileri de belki Şia’nın mübalağalı yorumlarına bir reddiye olarak bu İmam ve Mehdi meselesini tümüyle inkâr yoluna gitmiştir.

NE MÜBALAĞA, NE İNKÂR!

Biz ne mübalağa yapalım, ne de vakıayı inkâr edelim! Biz vakıayı olduğu gibi tespit edelim. Çünkü mübalağa, hakikat için hiçbir değer ifade etmez. İnkâr etmekle de güneşi yok sayamayız! Üflemekle güneşi söndüremediğimiz gibi... Veya gözümüzü kapamakla gündüzü gece yapamadığımız gibi...

Peygamber Efendimiz (asm): “Muhakkak Allah bu ümmete her yüz senenin başında bir müceddid-i din gönderecektir”² buyurduğuna göre, yukarıdaki hadiste geçen on iki halife veya on iki veli’den maksat,—bize göre—İslâm’ın bin iki yüz yıllık dönemi içerisinde her yüz senenin başında fiilen gelen toplamda on iki imamdır, yani on iki müceddiddir.

ON İKİ MÜCEDDİD (İMAM) KİMLERDİR?

Tespit edebildiğimiz şekliyle, On İki Müceddid şunlardır:

- 1- Ömer ibni Abdülaziz,
- 2- İmam-ı Şafiî (veya Dört Mezhep İmamı)
- 3- Ebü'l-Hasen Ali el-Eş'ârî,
- 4- Ebû Hamid el-İsfereyanî,
- 5- İmam-ı Gazalî,
- 6- Fahreddin-i Râzî,
- 7- Mevlâna Celaleddin-i Rumî,
- 8- Hafız İmam Zeynüddin-i Irakî,
- 9- Celaleddin-i Süyutî,
- 10- İmam-ı Rabbânî,
- 11- Şah Velîyullah Dehlevî,
- 12- Mevlâna Halid-i Bağdadî³

Hiç şüphesiz farklı listeler de çıkabilir. Veya bu listeye farklı isimler de girebilir. Çünkü İslâm’ın bin dört yüz yılı içerisinde çok âlim ve muhakkik gelmiştir.

ÜMMETİN SON İMAMI HAZRET-İ MEHDÎ’DİR

On iki imam fiilen geldiği ve işi âhir zamana kadar getirdiğine göre, artık sırada Hazret-i Mehdî vardır.

Ekser âlimler ve keşif sahibi evliya, Mevlana Halid-i Bağdadi’den sonra Mehdi geleceği üzerinde birleşmişlerdir.⁴ Mevlana Halid-i Bağdadi’den sonra ise hem Hasenî, hem Hüseyinî olarak Ehl-i Beyt’in iki zincirini şahsında birleştiren Bediüzzaman Said Nursî Hazretleri gelmiştir. Mevlâna Halid (ks) kendisine bir asır öncesinden cübbesini göndermek⁵ sûretiyle de, kendisinden önce imametini ve

mehdiyini tanımış ve aslında âleme ilan etmiştir.

YEDİ SEYYİDİN YEDİNCİSİ OLARAK HAZRET-İ MEHDÎ

Peygamber Efendimiz (asm) buyurdu ki: “Biz Abdülmuttalib’in evlâtları, ceddin seyyidleri yedi kişiyiz: Ben, Hamza, Ali, Cafer, Hasan, Hüseyin ve Mehdî’dir.”⁶

Bu hadiste dikkati çeken, Peygamber Efendimiz’le (asm) birlikte ilk altı zat Asr-ı Saadet’tendir. Hazret-i Mehdî ise asr-ı âhirdendir. Ümmetin en problemlî, en dalâletli ve en felâket asrında gelen ve bin yıllık ifsatlara⁷ karşı İslâm’ı tecdid edip, dehşetli inkâr fırtınalarına karşı Risale-i Nur ile tahkikî bir iman yolunu ortaya koyan Hazret-i Mehdî’yi Peygamber Efendimiz (asm) iltifatıyla kucaklamış bulunuyor.

Dipnotlar:

- 1- Müslim, İmare, 5,6,7,8,9,10;
- 2- Müsned, Beyhakî, Avn’el-Mabud, Ebu Davud, c. 11/277;
- 3- Mehmed Ali Kaya, Müceddidler, Yeni Asya Neşriyat, İstanbul, 2012, s. 32;
- 4- Sikke-i Tasdik-i Gaybî, s. 94; M. V. Küfrevî, Son Mehdî Bediüzzaman, İttihat Yay., İstanbul, 2011, s. 65;
- 5- Kastamonu Lahikası, s. 86, 87;
- 6- Tılsımlar Mecmuası, Tenvir Neşriyat, s. 207;
- 7- Tarihçe-i Hayat, s. 601, Sikke-i Tasdik-i Gaybi, s. 31